Radu Mihai CRIŞAN
doctor în economie – specializarea «Istoria gândirii economice»

ÎNDUŞMĂNIŢII AU ACELAŞI CREZ

Testamentele politice
ale lui
ION ANTONESCU şi CORNELIU ZELEA CODREANU

Editura TIBO
Bucureşti
2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRIŞAN, RADU MIHAI
Înduşmăniţii au acelaşi crez : testamentele politice ale lui Ion Antonescu şi Corneliu Zelea Codreanu / Radu Mihai Crişan. – Bucureşti : TIBO, 2007
ISBN 978-973-87392-4-6

94(498)"19" Antonescu,I.
929 Antonescu,I.
94(498)"14" Zelea Codreanu,C
929 Zelea Codreanu,C

ISBN 978-973-87392-4-6

Cred şi mărturisesc Învierea lui Cristos.

Cred în învierea Neamului Românesc!

Ion Antonescu

Ţelul final nu este viaţa. Ci Învierea. Învierea neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos.

De-alungul luptelor şi în mijlocul loviturilor, rămân mereu cu aceeaşi nestrămutată credinţă, că vom învia, biruind în numele Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi al Neamului Românesc.

Corneliu Z. Codreanu

*Am dorit şi am visat, am luptat şi am îndurat, am fost bârfit şi **am fost lovit, fiindcă am vrut să pun** în mâinile tale vânjoase, cea mai bună armă; **în sufletul tău cinstit,** cea mai înflăcărată credinţă; în inima ta curată, cel mai viforos avânt; pe corpul tău trudit, cea mai simplă dar nepătată haină; în **credinţa** ta **nelimitată în destinele neamului,** cele mai înflăcărate aripi; **în privirea ta scrutătoare şi caldă, cea mai vie dintre icoane: Patria.***

Ion ANTONESCU

***Poporul nu se conduce după voinţa lui:** Democraţia.*
Nici după voinţa unei persoane:** Dictatura. **Ci după legi.
Nu e vorba de legile făcute de oameni.

*Sunt norme, legi **naturale de viaţă şi** norme, **legi naturale de moarte.** Legile vieţii şi ale morţii.*

O naţiune merge la viaţă sau la moarte după cum respectă pe unele sau pe altele din aceste legi.

Adevărul nu depinde nici de majoritate, nici de minoritate, el îşi are legile sale şi triumfă, după cum s-a văzut, împotriva tuturor majorităţilor, chiar zdrobitoare.

Corneliu Z. CODREANU

CUPRINS

Singur Doamne, doar Tu eşti fără de păcat

După părerea mea, nu sunt nici antisemit şi nici filosemit; nici xenofob şi nici xenofil; nici favorabil legionarilor şi nici împotriva lor; nici proAntonescu şi nici în contra sa; nici şovin şi nici renegat.

Mărturisesc, alături de apostoli, că «singur Doamne, doar Tu eşti fără de păcat» şi îmi repugnă organic atât să ridic în slăvi, cât şi să arunc anatema.

Şi-aceasta cu-atât mai mult când este vorba de personalităţi şi de evenimente istorice asupra cărora am deplina conştiinţă a nedesăvârşirii cunoaşterii mele.

Cred nestrămutat în partea sublimă a sufletului fiecăruia dintre noi şi credinţa aceasta este primul şi ultimul gând care m-a îndemnat să redactez această restituire morală.

Iar comparând între ele mesajele politice ale acestor doi martiri Români (Mareşalul Ion Antonescu şi Corneliu Zelea Codreanu), MĂ MACINĂ ŞI MĂ CUTREMURĂ URMĂTOAREA-NTREBARE: NU CUMVA, ÎN REALITATE, ÎNTRE EI N-A EXISTAT NICI CEA MAI MICĂ DIVERGENŢĂ DE FOND IDEATIC ŞI, FORŢE ALE ÎNTUNERICULUI, INTUIND ÎN CONLUCRAREA LOR PE TEMEIUL DOCTRINAR EMINESCIAN CHEZĂŞIA NEATÂRNĂRII NEAMULUI ROMÂNESC, ŞI-AU FĂCUT COMANDAMENT STRATEGIC PERMANENT DIN A-I ÎNVRĂJBI, A-I NIMICI ŞI A-I DISCREDITA?

Amin.

*România va fi un **stat întemeiat pe primatul românesc** în toate domeniile.*

*În România **trebuie să fie puşi în valoare mai întâi românii**, ceilalţi, dacă rămân locuri libere, vin după ei.*

***Singura politică pe care trebuie să o facem este** aceea a iubirii de neam şi a apărării drepturilor lui sfinte, prin **muncă**, prin **cinste**, prin **blândeţe**, prin CONŞTIINŢĂ şi, mai ales, prin **exemplul** vostru în toate şi faţă de toţi.*

Ion ANTONESCU

Ion Antonescu.

LUMINII DIN NOI

*(**Testamentul politic al Mareşalului Ion Antonescu**, redactat cu înseşi cuvintele acestuia, prin asamblare logică de idei citate – pentru fluidizarea lecturii, fără ghilimele – din scrierile: «Îndemnuri româneşti» şi «Către români»)*

Români, fraţi dragi şi încercaţi,
Cugete risipite, vetre stinse şi trădate,
Români smulşi din glia sfinţită
cu sudoarea muncii strămoşeşti,

Vouă, vă închin toată durerea şi toată nădejdea mea.

De două zeci de veacuri stăm înfipţi şi neclintiţi în stâncile Carpaţilor, după cum de două zeci de veacuri stă Traian înfipt şi neclintit în stânca Romei.

Ca şi columna lui Traian suntem unde am fost şi rămânem unde suntem. Istoria noastră oferă un spectacol unic: am păstrat intacte trăsăturile caracteristice ale rasei latine. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu graiul nostru, care este unul şi acelaşi din Maramureş şi până la Timoc...Şi veşnic am rămas hotar şi temelie de civilizaţie în contra tuturor dărâmătorilor şi a tuturor cotropitorilor.

Aceasta a fost legea noastră. De aici vine mândria noastră tăcută, în faţa cotropirii ca şi în faţa prieteniei.

N-am răspuns la sălbăticie cu violenţă. N-am urât niciodată. N-am privit cu trufie închipuită şi gălăgioasă în jurul nostru ca să ne ascundem slăbiciunile.

Învingători, nu am lovit în învinşi. Viaţa, drepturile şi bunurile învinsului au fost de noi totdeauna respectate.

Omul a fost pentru noi om, chiar când am suferit de ura şi de apăsarea lui.

De aceea nu ne-am înnecat durerea în mândrie, iar din revoltă ne-am făcut noi temelii de viaţă.

N-am atacat niciodată pe nimeni.

Poporul românesc n-a lovit niciodată prin spate şi nu şi-a dezlănţuit niciodată cuvântul sau fapta fără măsură.

Poporul românesc n-a cotropit niciodată un pământ străin şi n-a atins nici o brazdă fără drept şi fără luptă.

Pentru el, cuvântul a fost totdeauna sfinţit. Şi el a ştiut răspunde de veacuri la prietenie, cu frăţietate şi la înţelegere, cu recunoştinţă.

Din cauza influenţelor politicianismului, a ignorării pericolului şi a nepăsării care caracterizează naţia, minoritarii au pătruns în tot aparatul statului şi au reuşit să se infiltreze, în cantitate considerabilă, pe treptele cele mai înalte ale conducerii.

De aici, fără să o arate şi lucrând ca nişte adevărate termite, cu metodă şi întotdeauna perfid, sapă necontenit la temelia statului[1].

---

[1] Este una dintre cele mai periculoase cauze, fiindcă este invizibilă şi nepipăibilă, a dezorganizării, a haosului şi a regimului în care ne sbatem. Fiindcă, de pildă, cum putem să ne explicăm faptul evident că instituţii ca Poşta, Căile Ferate, Finanţele, care înainte constituiau nu numai fala noastră, dar serveau de multe ori drept exemplu ţărilor cu alt trecut şi cu altă vechime, astăzi sunt în halul în care sunt.

Au pierdut Românii, toţi Românii, dintr-o dată calităţile de care au dat dovadă când erau apreciaţi pe baza rezultatelor şi acţiunilor lor, ca buni organizatori, patrioţi, energici, cinstiţi, pricepuţi, devotaţi serviciului etc. etc.?

Este cu putinţă aceasta?

Desigur că nu.

Cercetând însă structura organismului nostru de stat şi meditând profund asupra lui găsim deslegarea enigmei.

Într-o documentată lucrare întocmită la Marele Stat Major, se poate vedea cât de mare este cangrena care roade organismul nostru în această privinţă. Sunt instituţii şi regiuni în care ne-am transformat, în ceea ce priveşte aparatul conducător, din majoritari în minoritari.

Aşa se face că, în loc ca reformele sociale să însemne începutul unei ere a renaşterii naționale, ele au fost folosite de guverne și partide numai pentru a crea o pătură superioară artificială.

Patriotul, omul elitei şi al cinstei, a fost înlocuit în viața publică prin demagogi superficiali şi înşelători.

Ne-am frânt puterea, ne-am slăbit cugetul şi ne-am sleit mințile în lupte fratricide pentru ideologii, în desbinări stupide, în bârfeli odioase, în vrajbe dureroase şi în apucături neomenoase.

De aceea, ştiu că tu, sătean trudit n-ai plug şi n-ai haine; că fierul plugului e scump pentru punga ta goală şi bumbacul nu-ți ajunge ca să-ți îmbraci copiii, că pământul ți-a rodit puțin şi gurile casei tale sunt multe.

Ştiu că tu meşteşugar chinuit nu-ți poți îndestula nevoile cu greul muncii tale; că râvneşti să nu-ți mai vezi copiii ofiliți şi să-ți vezi fruntea despovărată de griji şi sărăcie.

Ştiu că tu, bogatule, eşti turburat fiindcă ai voi pace şi linişte, pentru ca să ai siguranța bunurilor tale şi mulțumirea averii pentru urmaşii tăi[1].

Şi tu, cărturarule, care ai tăcut ieri şi taci şi astăzi, ştiu că aştepți ceasul când Țara să-ți cinstească mintea, Neamul să-ți

---

Este cea mai bună armă pe care am dat-o pentru Geneva în mâna Ungurilor, fiindcă am făcut noi înşine dovada sau că nu suntem majoritari sau că nu suntem, sub raportul culturii şi pregătirii, în măsură să administrăm ceea ce am pretins că ni se cuvine.

[1] Căci, să ştii bogatule că averea ta ne e scumpă – dacă este curată – fiindcă e a țării; că lucrurile casei tale, pe care alții nu le au, ne încredințează că din propria ta conştiință şi înțelegere ne vei ajuta să facem din bucuria ta, bucuria altora.

prețuiască sufletul și Statul să-și întemeieze soarta pe rostul tău de cârmaci al cugetelor și să nu te umilească izgonindu-te de la luptă sau trudindu-ți vieața în umilirea sărăciei.

Greutățile în care se sbate neamul sunt mari și încurcate.

Neamul Românesc – popor de muncă și nu parazitar – vrea înnoire, vrea libertate și vrea să-și trăiască adevăratul Naționalism, prăvălind pe toți cei care – conștient sau inconștient – îi împiedică drumul viitorului.

Puterea unui Neam față de el însuși și prezența unui Neam în lume și în Istorie se dovedește prin unitatea cu care, în ceasurile de încercare știe să-și afirme cugetul și voința nestrămutată.

În România trebuie să trăiască și să fie puși în valoare mai întâi Românii; ceilalți, dacă rămân locuri libere, vin după ei.

Împotriva tuturor piedicilor și intrigilor dușmane, a clevetirilor și amenințărilor nemernice, trebuie să ducem Țara în matca viitorului, în val de veac, ca să-i asigurăm drepturile nepieritoare.

Revoluțiile naționale nu sunt acte de violență, revolte, ci idei în marș.

Toate adevăratele revoluții naționale s-au întemeiat prin zidiri și nu prin prăbușiri. Ele au folosit toate rezervele națiunii și au întrebuințat toate generațiile, respectând instituțiile fundamentale ale vieții și ale scopurilor omului.

De aceea, vă chem pe toți, din toate generațiile și din toate clasele, ca să înfăptuim marea chemare a istoriei noastre.

Chem pe toți Românii fără nici o deosebire de profesiune, pentru că expresia voinței naționale nu se poate opri în fața hainei sau rostului profesional de vieață.
Dați Patriei tot ce este mai bun în voi. Fiindcă azi se toarce sub ochii voştri soarta de veacuri a lumii. Şi la împlinirea ei fiecare trebuie să vă simțiți chemarea.

Ne trebuie împăcarea generațiilor, respectul trecutului, cinstirea a tot ce e bun şi nepătat în Neamul Românesc, pentru ca să ne merităm moştenirea strămoşilor şi slava urmaşilor.

Ne trebuie respectul vieții şi al averii, temeliile Neamurilor şi ale Civilizațiilor, nu pentru a le lăsa să trăiască desfrânat şi în afară de interesul național şi social, ci pentru a le supune toate – din libera lor pornire – marilor comandamente naționale.

Un neam nu poate să-şi țină în mâini lanțul eternității naționale, decât dacă ştie să cinstească, verigă cu verigă, tot ce e al lui.

România pe care voim să o făurim va fi un Stat întemeiat pe primatul românesc în toate domeniile şi se va întemeia pe structura noastră agrară şi țărănească. Naționalul şi Socialul vor fi pietrele de temelie.
La temelia Statului vor sta întotdeauna muncitorul agricol de la țară şi muncitorul de la oraşe – funcționarul şi lucrătorul.

Acesta este drumul viitorului, la care chem tot ce e curat, întreg, nepătat, neobosit, pe întregul cuprins al Țării.

Pentru a ajunge la această înfăptuire viitoare, se cer acum: ordine, disciplină şi muncă.

Pe plan social, la temelia Statului stă familia[1]*. Pe plan spiritual credința*[1]*.*

---

[1] *Familia românească, cheia de boltă a rezistenței şi a prosperității neamului nostru.*

Iar la temelia familiei, vă cer să fiți voi femei române de pretutindeni. Căci numai în familie puteți cuprinde taina adâncă a vieții; şi numai prin familie puteți fi înconjurate de adevărata dragoste şi respectul ce vi se cuvine.

Cel mai prețios dar pe care Dumnezeu îl aduce Neamului este copilul. Darurile Cerului, trebuie cinstite cu mare îngrijire. Oricum va fi: bogat sau sărac, frumos sau urât, îngrijit sau părăsit, dotat sau nedotat, paşii lui trebui îndreptați pe acelaşi drum – lupta continuă către cinste.

Să fie cinstit în toate.

Din cinste se naşte: munca, bunacuviință, dragostea, cumpătarea, voioşia, seninătatea, bunătatea, jertfa şi chiar eroismul.

Sufletul unui copil este cea mai plăpândă alcătuire, în care impresiile capătă ecouri uriaşe, ce se transformă în înclinări pentru o viață întreagă.

Să-i deprindeți să creadă în Dumnezeu şi Biserica Lui. Să se închine cu tăria cu care Biserica era iubită de strămoşii noştri. Să se deprindă să-şi apropie sufletul de Dumnezeu şi să-i feriți de trufia deştertăciunilor. Să le spuneți că Neamul Românesc, în înțelesul nesfârşit al generațiilor, cuprinde toate sufletele morților şi mormintele strămoşilor. Că aceste morminte trebuie cinstite. Prin cultul morților vor avea totdeauna sprijinul sufletelor care s-au jertfit pentru neam.

Tot prin cultul morților şi mormintelor strămoşilor îi veți face să iubească pământul Țării. Să le şoptiți zilnic că prin ecoul şi îndemnul care vine din morminte, a trăit şi trăieşte neamul acesta.

Cunoscând orice limbi străine să iubească un singur grai, acela al strămoşilor noştri. Adâncul firii româneşti nu poate fi cuprins decât prin graiul românesc. Să-l cinstească, să-l păstreze şi să-l lase moştenire nepătată.

Statul viitor va fi un Stat de disciplină, de ordine şi de acţiune creatoare.

Tineretul va fi educat în duhul de jertfă naţională şi de idealism creştin pentru care s-au trudit şi s-au jertfit, veac de veac, Voievozii, vitejii şi martirii noştri.

Ţărănimea va fi îndrumată spre o viaţă nouă, Statul organizând producţia agricolă, dând unelte şi maşini ţăranului, creând o industrie alimentară şi transformând ordinea sanitară atât de înapoiată a satelor noastre.

Muncitorimea va fi ridicată prin sporirea producţiei şi prin crearea de mari lucrări publice, căi de comunicaţie, canale şi irigaţii.

Să-i creşteţi luptători, dar să-i deprindeţi să fie blânzi. Blândeţea este o podoabă unică a sufletului românesc. Blândeţea, oriunde vor găsi germeni de viaţă. Să le îndreptaţi zilnic mâna să ajute pe cel în nevoie.

Să le răspundeţi totdeauna şi la toate întrebările. Să le cetiţi şi să citească. Astfel îi veţi deprinde să aibă pasiunea de a se cultiva.

Şi mai ales, învăţaţi-i să muncească. Munca să o iubească şi să o respecte, pentru că totdeauna înnobilează. Faceţi-i să înţeleagă cât de greu trece vieaţa fără muncă. E groaznic să te simţi trăind ceas cu ceas şi să nu foloseşti nimănui.

Iar faţă de copii, căsătoria voastră să fie o taină. Să nu lăsaţi niciodată ca vălul să fie rupt de asprimea unor cuvinte sau fapte nesocotite. Certurile dintre părinţi aruncă nesfârşită uscăciune în sufletele lor crude. Neînţelegerile voastre, păstraţi-le şi feriţi-le de ochii şi urechile lor. În alt fel le pustiiţi sufletul pentru totdeauna.

Gândiţi-vă şi înţelegeţi că nu puteţi fi înlocuite şi că nimeni nu ar putea face nimic din toate acestea în locul vostru.

[1] *Nu există putere în lume care să poată opri biruinţa lui Dumnezeu şi a celor care au crezut şi cred în El.*

Funcționarii vor fi întrebuințați în această mare acțiune a Statului şi li se va deschide drumul spre întreprinderile private, pentru a asigura tuturor salarii demne de munca şi rolul fiecăruia.

Cărturarii şi slujitorii Bisericii vor avea în acest Stat rolul care li se cuvine despicătorilor de drumuri şi ziditorilor de suflete.

Singura politică pe care trebuie să o faceți este aceea a iubirii de Neam şi a apărării drepturilor lui sfinte prin muncă, prin cinste, prin blândețe, prin conştiință şi, mai ales, prin exemplul vostru în toate şi față de toți.

Am pornit de la icoane şi altare, să ne întoarcem la ele[1].

Fii om, fii drept, şi recunoaşte că deasupra ambițiilor şi intrigilor şi urilor este Patria, este veşnicia Neamului; şi că acolo trebuie să ne întâlnim totdeauna, chiar dacă nu ne înțelegem de fiecare dată.

Să ne unim în muncă şi în frăție, în gândire şi în simțire, în dreptate şi în lege, în disciplină şi în cumpătare, în ordine şi în credință, pentru ca prin muncă să ne întărim, să prosperăm şi să fim gata pentru orice ceas, fiindcă numai aşa vom spori stima prietenilor şi grija duşmanilor.

Trebuie să redăm muncitorului puterea producției, ca să putem ajunge la ieftinătatea vieții; trebuie să dăm țăranului

---

[1] *Biserica lui Cristos nu înseamnă numai ziduri, icoane, coruri, lumânări, clopote, slujbe.*

Ea este dragoste, jertfă, milostenie, trudă, curățenie sufletească. Oriunde trăieşte un suflet curat, acolo este un altar al dumnezeirii.

liniştea ogorului, ca să poată munci; trebuie să dăm orăşeanului siguranța vieții şi a ordinei, cărturarului puterea gândului.

Întreaga Țară trebuie să păşească la muncă şi la ordine.

Pe deasupra tuturor frământărilor şi peste toate neînțelegerile, avem datoria față de strămoşi şi față de urmaşi să ne pregătim Statul şi Neamul pentru apărarea drepturilor lui veşnice.

Prindeți voiniceşte de umeri pe toți frații noştri de pe întreg cuprinsul românesc, scuturați conştiințele de toate îndoielile şi de toate laşitățile trecutului, sfărâmați ambițiile deşarte şi, sub imboldul vostru şi sub exemplul vostru, uniți pe toți[1] *într-un singur gând, într-o singură simțire, într-o singură voință, către un singur țel: izbânda României.*

Astfel, legea credinței, legea dreptății, legea disciplinei, legea muncii, legea educației severe, legea tăcerii, legea solidarității naționale şi a sprijinului reciproc şi legea onoarei, vor fi legile de temelie ale Statului de mâine.

Trebuie cinste, trebuie dreptate şi justiție.

Române! Mulțumirea ta şi a familiei tale împovărate va veni prin înfrățirea tuturor, prin munca noastră laolaltă, prin înțelegere şi ascultare şi nu pe căile urii sau ale prăbuşirii altuia. Fiindcă munca şi credința înalță, pe când invidia şi ura surpă.

Fiți creştini, fiți oameni, fiți Români întregi.

Luați aminte că aceea ce a prăbuşit pe alții, a fost goana după bunuri şi interese prea pământeşti.

---

[1] *toți Românii hotărâți, toți Românii cinstiți, toți Românii sârguincioşi, toți Românii întregi*

Nu uitați că aceea ce a dărâmat așezări și Tronuri, a fost mânuirea oarbă și sângeroasă a trufiei, a răzbunării și a violenței.
Dăltuiți în cugetele voastre piatra de întemeiere nouă a Neamului.
Nu vă risipiți sbuciumul în fapte mărunte, în clocotiri învrăjbitoare și în războiri sterpe. Acestea vă scoboară și amuțesc poruncile morților voștri.

Neamul acesta trebuie ridicat, întărit, îndreptat.
N-avem nici un minut de pierdut în această privință.

Un regim nou de viață curată, un regim de viață armonioasă și frățească între conducători și conduși[1]; un regim de viață plină

---

[1] În acest sens, orice șef trebuie să se poarte cu subalternii săi cu omenie. Acest sentiment nu poate și nu trebuie să lipsească nici chiar în Armată, unde disciplina comportă oarecare rigiditate.

Sentimentele sufletești de omenie față de subaltern aduc din partea acestuia dragoste de muncă, încredere în șefi, în vigoarea morală în toate acțiunile lui bune, mândria respectului ce i se dă, personalitate.

De aceea, în serviciul zilnic, în discuțiunile ocazionale, în viața socială și în greșelile ce eventual se fac, șeful este dator să-și trateze subalternii în cadrul legilor, însă urban și civilizat - nu se admit două atitudini: una de platitudini în sus și alta de brutalitate în jos. Iar când e vorba de a cumpăni dreptatea, să aibă în vedere că aceasta se dă după legiuiri scrise, dar se dă și după comandamente de ordin moral și sufletesc și că nu se poate admite ca cineva să aibe dreptate și să nu i se dea.

Altfel, subordonații nu vor voi să aibă inițiativă, iar a avea inițiativă înseamnă a avea curajul răspunderii și încredere că riscurile vor fi dominate de rezultate.

În cadrul legilor, inițiativa cea mai largă trebuie să anime pe toți cei câți fac parte dintr-o instituție civilă sau militară. Ceea ce trebuie însă să se țină

de ideal, de cuget curat şi de forțe creatoare: este o muncă grea, neînchipuit de grea, care cere gândire, organizare, metodă, ordine, disciplină, neslăbită voință şi dârzenie.

Dacă o faceți cinstit, dacă nu umblați după foloase personale sau de castă, dacă nu vă uitați cu ochi răzbunători în trecut, dacă întindem o mână frățească tuturor cari sunt în stare să pună sufletul, priceperea, cinstea, munca şi patriotismul lor în slujba Patriei, dacă lăsăm ambițiile şi păstrăm proporțiile, vom reuşi.

Nu oricine e pregătit pentru această împlinire, ci numai acei care n-au mâinile pătate de sânge, de averea Statului sau de fapte murdare.

Toți pot însă s-o ajute, pentru că este Casa Neamului la care toți au datoria să zidească.

Familia, Şcoala, Biserica, Justiția, bogățiile pământului nostru şi toată aşezarea Statului, trebuie reîntemeiate, înrădăcinate de-a-pururi în duhul şi rostul nostru de viață românească.

Săteanul aşteaptă ridicarea, muncitorul vrea mulțumire, ostaşul vrea onoare, orăşanul vrea siguranță.

Nu putem întemeia nimic dăinuitor dacă nu respectăm legile omeniei şi ale vieții.

Viața omului, cinstirea avutului, respectarea muncii şi casei altuia sunt valori pe care veacuri de civilizație le-au împietrit în

---

în seamă în exercitarea inițiativei este corectitudinea: corectitudine în interpretarea legilor, corectitudine în aplicarea lor.

ființa popoarelor, iar când acestea s-au dărâmat în datinile unui Neam, Neamul s-a stins.

Un popor care nu respectă trecutul şi datina creştinească, un popor care îşi pierde credința, un popor care nu cultivă iubirea pentru morții săi, este un popor condamnat[1].

Trebuie deci să reluăm firul întrerupt şi să călcăm pe drumul pe care au călcat strămoşii noştri[2].

Crucea şi Stindardul, Ogorul şi Patria, Onoarea şi Virtutea, Înfrățirea şi Iubirea, Legea şi Omenia să fie țelul nostru de acum înainte, fiindcă el a fost, veac de veac, este şi va rămâne crezul adevăraților Români.

De acum înainte seriozitatea va lua locul uşurinței, vrednicul va da la o parte pe nevrednic, onestitatea va zdrobi tâlhăria, caracterul va înfrânge pe viclean şi-l va împiedica să mai străbată, prin intrigă şi linguşire, prin minciună şi perfidie, prin

---

[1] Căci, de la antici şi până astăzi, nu răzbat în veşnicie decât popoarele care au cultul eroilor şi al mormintelor.

Eroii şi martirii sunt pentru un neam ceea ce sunt profeții pentru religie şi sfinții pentru Biserică. Ei sunt verigile prin care se leagă lanțul veşniciei naționale…Ca magii, cărora singuri le-a dăruit Domnul taina drumurilor de lumină, aceşti despicători de poteci noi îşi duc harul pentru împliniri de taine.

Cu cât un neam îşi poate împodobi mai mult istoria cu aparițiile acestea neobişnuite, cu atât el e mai glorios şi mai mare ; şi cu cât un neam este mai sterp în înțelegerea şi în crearea eroilor şi a martirilor, cu atât prezența lui în Istorie este mai măruntă şi mai trecătoare. De aceea, popoarele trebuie să aibă o adevărată religie închinată oamenilor predestinați, eroilor şi martirilor.

[2] Adică Neamul Românesc trebuie să se întoarcă la izvoarele lui ; fapta lui să oglindească toate virtuțile strămoşeşti.

înrudire şi prin ticăloşie, către vârfurile de comandă pe care au pus stăpânire acei care au dus Țara şi instituțiile ei acolo unde ştim, simțim şi suferim că sunt.

Trândăvia, interesul personal, intriga, necinstea, minciuna, trădarea, linguşirea, lipsa de merit şi de caracter, amenințarea şi ura – acestea le urâți cu toții – o ştiu – şi eu le urăsc cel dintâiu.

Munca, adevărul, dreptatea, cinstea, caracterul, onoarea, loialitatea, meritul şi ridicarea prin competență şi disciplină, respectul față de toate aceste temeiuri de viață, iată ce ați voit, iată ce trebuie să întemeiem în noul Stat.

Opera aceasta grea nu o vom duce la bun sfârşit decât dacă este o unire desăvârşită între noi, unire care să pornească din sufletele şi din mințile noastre şi care să se traducă în acțiune[1]. Numai procedând astfel vom putea să salvăm acest nenorocit atât de încercat Neam.

Cu cât loviturile vor fi mai mari, cu atât dârzenia noastră va trebui să fie mai mare, munca noastră mai încordată şi voința noastră de a învinge mai fără de limită.

Deschideți înainte larg porțile casei voastre şi primiți pe toți acei care vin purtați de puterile lor, de trecutul lor nepătat, de dârzenia lor românească şi de voința lor de înfrățire, de muncă şi de luptă.

Nu duşmăniți pe nimeni, nu îndepărtați pe nimeni, oricare le-ar fi fost judecata şi credința politică până azi. Neamul nu are

---

[1] Nu uitați că statul Național înseamnă topirea tuturor credințelor şi a tuturor forțelor noastre într-un singur scop: rezidirea pentru veşnicie şi din temelie a Neamului nostru.

destule energii şi destule suflete câte ne trebuie pentru viitoarea şi marea lui înălţare, pentru ca vreuna să rămână în afară.

Alte ţări au sfărâmat în ruine, au scăldat în sânge şi au plătit cu jertfe de fraţi actele reparatorii şi înnoirile din temelie ale alcătuirilor lor. Noi să le împlinim numai cu frământarea sufletelor noastre şi în liniştea faptelor noastre.

Un Neam poate fi redeşteptat prin viforul entuziasmului, dar nu poate fi înălţat decât prin dogoarea muncii şi patima răspunderii.

Adevărata educaţie nu este numai şcoala cărţii, ci şi şcoala Neamului.

Ea zideşte nu numai cultura, dar înalţă şi întăreşte conştiinţa naţională, prin cultul credinţei în Dumnezeu şi în puterile Patriei.

Învăţământul este şi şcoala vieţii şi şcoala luminii.

Adevăratul profesor dăltuieşte sufletele şi caracterele, ca sculptorul în piatră.

Să ascultăm porunca de dincolo de mormânt a strămoşilor şi martirilor noştri şi să nu uităm datoria sacră pe care o avem de a trece copiilor noştri o Ţară frumoasă, o Ţară puternică înlăuntru şi respectată în afară, în sfârşit, o Ţară la care am aspirat cu toţii şi pentru care am pătimit cu toţii.

Şcoala românească trebuie să plece de la baza structurală românească, care este ţăranul.

Prin cultură omul capătă conştiinţa adevărată a rostului său în viaţă şi în naţiune, află puterea muncii şi curajul

răspunderii şi dobândeşte conştiinţa rostului naţional în mijlocul celorlalte popoare.

Imitând o cultură străină, nu se poate întemeia o adevărată cultură naţională.

Universităţile trebuie să fie pentru noi zidurile nevăzute ale veşniciei româneşti, iar pentru cei din afară, cetăţile adevărului, ale drepturilor şi ale mândriei noastre naţionale.

Slujitorii Bisericii, mai mari şi mai mici, să fie pătrunşi, până în adâncul conştiinţei lor, de caracterul dumnezeesc al ei şi de răspunderea lor de trimişi ai lui Dumnezeu în mijlocul neamului nostru[1].

---

[1] *Dacă gândul vostru nu este cu totul dăruit Creatorului, dacă inima voastră nu se frământă cu adevărat pentru păcatele oamenilor, atunci şi zidurile bisericilor sunt reci şi chipurile sfinţilor de pe icoane sunt crunte şi clopotele sună spart şi lumânările par stinse.*

Faceţi în aşa fel, încât oamenii să simtă nevoia să meargă la Biserică şi să dorească ceasul de rugăciune ca o mare linişte sufletească.

Evanghelia Mântuitorului este faptă. Ea nu a fost scrisă ca să fie, ci pentru că a fost trăită. Viaţa lui Cristos-Dumnezeu a fost supusă trudei legilor omeneşti, a acceptat pecetea pedepsei divine şi a luptat pentru răscumpărarea noastră. Aşa că din ea şi numai prin ea să tălmăciţi viaţa credincioşilor.

Ascultaţi poverile lor şi arătaţi-le că toate au fost trăite şi înfruntate de Dumnezeu pentru biruinţa lor. Cel mai mic sbucium din viaţa oricăruia făceţi-l să intre, să se regăsească şi să se aline prin Evanghelie. Şi veţi vedea că rostul vieţii nu le va mai fi străin, că durerile le vor primi şi suferi cu credinţa că o fac întru biruinţa slavei cereşti.

Tălmăciţi în fiecare zi de sărbătoare, pe înţelesul tuturor, prin predici scurte şi înţelepte, Evanghelia.

Preotul, prin pregătirea lui, prin purtarea lui, prin deslegarea lui de cele pământeşti şi prin exemplul lui în toate, să readucă în fața altarului şi în Biserică pe toți aceia care s-au îndepărtat mai mult sau mai puțin de ea, din vina tuturor.

Oşteni, tezaur de putere şi mândrie, stâncă de piatră nebiruită, nu uitați, de la mic la mare, că sunteți ieşiți dintr-o brazdă stăpânită şi păstrată prin sânge şi în sânge.

Învățați-i să asculte şi să folosească în faptele lor de fiecare clipă, tot ce această carte a suferinței a înscris numai din dragoste de oameni. Numai astfel vor înțelege îndatoririle la care îi cheamă viața față de ei, față de familia lor, față de semenii lor.

Învățăturile Evangheliei să se desprindă din fapta voastră. De aceea, vă cer în viața de toate zilele:

Să fiți cei mai iubitori.

Să fiți cei mai buni.

Să fiți cei mai drepți.

Să fiți cei mai cinstiți.

Să fiți cei mai muncitori.

Să fiți cei mai gospodari.

Să nu alergați niciodată după bani, fiindcă ei vă fac să alunecați pe panta patimilor omeneşti.

Politica să o goniți din jurul altarelor, aşa cum a gonit Mântuitorul pe mânuitorii de bani.

Să o goniți şi pentru voi şi pentru drept-credincioşii voştri.

Ea a adus multă nenorocire în această Țară. Ea v-a învrăjbit fiindcă, politica, la noi, a însemnat pândă. Să pândeşti un om, ca să-l dai la o parte; un loc ca să-l ocupi fără merit; un lucru ca să ți-l însuşeşti cu orice preț şi prin orice mijloc; o situație ca să ajungi cât mai repede şi să te îmbogățeşti peste noapte.

Împletiți-vă și înfrățiți-vă cu această brazdă, stați înfipți în ea și pregătiți-vă să muriți cântând pentru ea[1].

---

[1] Vă mărturisesc însă că lealitatea aceasta dusă la limita firii v-o voi putea cere cu inima ușoară abia atunci când rândurile voastre vor fi alcătuite numai, sau cel puțin aproape numai, din etnici români.

Am instruit, în ultimii ani, aproape 400.000 de minoritari. Prin acest sistem am făcut o armată inamicilor noștri.

Informațiuni certificate au stabilit că Ungurii contează, în carnetele de mobilizare ale unităților de la est de Tisa, pe Ungurii instruiți de noi, pe care speră de sigur să-i primească și înarmați.
Este probabil că aceleași speranțe și calcule le nutresc și le fac atât Bulgarii cât și Rușii.

Am executat cu o conștiință care este păcat că nu am generalizat-o în toată activitatea noastră publică, angajamentele internaționale care le-am luat, de a creea condițiuni egale la drepturi și îndatoriri tuturor acelora care trăiesc la noi…Astăzi, armata noastră are, și mâine la războiu va avea, în medie, în rândurile ei, aproximativ 30% minoritari.

În războiul trecut, și numai unitățile de moldoveni au avut patru la sută evrei.

Se știe de toți ce au pățit armata, administrația și teritoriile ocupate și prizonierii români, de pe urma acestor oameni pe care i-am crescut, menajat, primit și tratat de multe ori mai bine ca pe frații noștri de sânge. În spatele panicilor, trădărilor, predării unităților, alarmismului, defetismului, maltratării populației și a ofițerilor noștri prizonieri erau totdeauna.

S-au uitat toate acestea. Uităm ușor. Este o crimă că o facem, fiindcă o vom plăti foarte scump.

Ce vom păți mâine este ușor de prevăzut. Cine poate să-și ia răspunderea să apere fruntariile țării și independența neamului cu o armată în a cărei compunere vor intra 30 la sută minoritari? Eu nu.

Nici o altă țară, din acelea care au aceleaşi angajamente, nu s-a ținut de ele cu acelaşi zel ca noi.

Aproape acelaşi procent de minoritari a răsturnat, când s-a prezentat momentul, o monarhie de care erau legați prin legături, tradiție şi cultură de mai multe ori seculare.

Cum putem să ne facem noi, care n-avem nici organizarea, nici prestigiul, nici administrația Austro-Ungariei, iluzia că nu ne vor răsturna şi pe noi?

Cum putem să pretindem Ungurilor de la noi să se bată în contra fraților lor?

Măsura pe care am luat-o de a-i trimite atât în timp de pace, cât şi la începutul războiului, pe alte fronturi, este şi plină de consecințe şi puerilă.

- *Este plină de consecințe dezastruoase fiindcă a încurcat mobilizarea armatei, producând haosul. A creat spectacolul continuei vânturări de soldați, care circulă necontenit pe socoteala Statului, de la un cap la altul al Țării. La mobilizare aceşti oameni, mergând la corpurile unde vor fi chemați, vor arunca pe toate căile sământa anarhiei, se vor deda la acte de sabotaj, vor răspândi panica, vor practica spionajul şi trădarea, iar cei care vor ajunge la unitățile lor, vor antrena la defetism, la predări şi la dezertări în masă;*

- *Este puerilă fiindcă măsurile de repartizare inițială a forțelor nu pot avea la război durată. Realitățile lui ne vor forța să aducem, din prima săptămână, forțe de peste tot şi de oriunde, pentru a conjura pericolul.*

Iată atât adevărul cât şi perspectiva.
Ce-i de făcut?

Nu există putere în lume care să poată opri biruința lui Dumnezeu şi a celor ce au crezut şi cred în El.

Nu este Răstignire fără Înviere.

Dar trebuie să ne pregătim, să suferim , să o merităm.

Munciți, gândiți, răbdați, tăceți, încordați-vă, oțeliți-vă şi aşteptați. Orice secundă pierdută în intrigă şi luptă poate să ne fie mortală.

Cred şi mărturisesc Învierea lui Cristos.
Cred în învierea Neamului Românesc!

Cristos a înviat.
Neamul Românesc va reînvia.
Prin noi, prin jertfa şi mântuirea noastră.

ROMÂNI,
Sus inimile!

Să încetăm a instrui minoritarii, cel puțin pe cei din categoria periculoşilor. Să-i scoatem din lucrările de mobilizare şi să-i întrebuințăm în unități organizate, după o sumară şi de formă instrucție, la lucrările de redresare a Statului; să-i folosim în serviciile secundare.

O conducere românească României.

O legiferare românească, legi de protecție a elementului românesc.

Noi ne aşteptăm biruința noastră de la desăvârşirea în SUFLETUL națiunii a unui proces de perfecțiune omenească.

Corneliu Z. CODREANU

Corneliu Codreanu.
LICĂR DE ICOANE

*(**Testamentul politic al lui Corneliu Zelea Codreanu**, redactat cu înseşi cuvintele acestuia, prin asamblare logică de idei citate – pentru fluidizarea lecturii, fără ghilimele – din scrierile: «Pentru legionari», «Circulări şi manifeste», «Cărticica şefului de cuib», «Scrisori studențeşti» şi «Însemnări de la Jilava»)*

Cinstiți Români,
Domnilor şi Doamnelor,
Prea onorate familii româneşti,

Poporul român este poate singurul popor care, în toată istoria sa, n-a cunoscut păcatul robirii, încălcării sau nedreptățirii altor popoare.

Sufletul Românesc trăieşte, de veacuri, cinstit, pe aceste meleaguri dintre Nistru şi Tisa.

Sub domnia cuvântătorilor partidelor, Românul de pretutindeni a sărăcit şi a îngenuncheat în fața străinului pripăşit de curând. Rosturile mari ale Patriei sunt părăsite. Lumea noastră politicianizată nu mai vede în față decât interesul partidului, pentru a cărui biruință sacrifică, în fiecare zi şi ceas de ceas, însuşi viitorul nostru ca neam.

Muncitorii români părăsiți îngroaşă rândurile comuniştilor[1].

---

[1] *Comunismul înseamnă anticreştinism.*

Comunismul pleacă de la materie şi rămâne în materie, dispreţuind valorile morale ale lumii.

Comunismul, împreună cu anexele sale, luptă pentru nimicirea neamurilor şi pentru prăbuşirea civilizației creştine.

Triumful mişcării comuniste la noi ar însemna: desfiinţarea Bisericii, desfiinţarea familiei, desfiinţarea proprietății individuale şi desfiinţarea libertății; într-un cuvânt deposedarea noastră de tot ceea ce

Comerțul românesc, lipsit de protecție, îngenunchează în lupte neegale cu străinul.

În cadrele armatei noastre pătrunde tot mai adânc şi tot mai sus germenul dizolvant şi corupător de conştiințe.

Țăranul român îşi vinde produsul sub prețul de cost. Misiții s-au înmulțit şi ne inundă. Cafenelele sunt pline de cămătari şi samsari. Ei se înmulțesc în dauna celor care muncesc. Poporul este spoliat. Românul, înglodat în datorii, a ajuns rob. Țara, împărțită în partide se dărâmă sub ochii noştri. Conducerea partidelor nu are nici un pic de direcție naționalistă, de oblăduire şi încurajare a elementului românesc, care ține de multe secole pe umerii săi viața țării.

Pe deasupra milioanelor de gospodării care se distrug, deasupra milioanelor de suflete sărace care plâng, se înalță batjocoritor palatul tâlhăresc al jefuitorului de Țară. Cine este acesta? Este trădătorul de Neam şi de Țară, este omul de afaceri profitor, care te-a luat în arendă, iar tu ai căzut în stăpânirea lui cu Țara pe care ai creat-o.

---

formează patrimoniul moral al omenirii şi, în acelaşi timp, deposedarea de orice bunuri materiale, în favoarea profitorilor din umbră ai comunismului, evreii – iudaismul a ajuns la stăpânire în lume prin masonerie şi în Rusia prin comunism.

De vor intra trupele ruseşti la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susțină, că ele vor pleca de la noi, înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza? Consecințele? Inutil a le discuta!

Nu-i de ajuns să învingem comunismul. Trebuie să şi luptăm în contra partidelor oligarhice, creând organizații muncitoreşti naționale care să-şi poată câştiga dreptatea în cadrul statului, nu în contra statului.

O minciună sunt toate programele noi şi sistemele sociale fastuos etalate poporului dacă în spatele lor rânjeşte acelaşi suflet de tâlhari, aceeaşi lipsă de conştiinţă întru îndeplinirea datoriei, acelaşi duh de trădare faţă de tot ce-i românesc, acelaşi desfrâu, aceeaşi faptă de risipă şi de lux.

Bacşişul, mita şi hoţia au desfiinţat sănatatea morală a naţiunii române[1].

Străinii ne-au copleşit[2].

---

[1] *Trăim într-o ţară care moare în fiecare zi din lipsă de ţinută morală şi de corectitudine interioară.*

[2] *Pământul nostru a fost pământul năvălirilor. El însă n-a cunoscut niciodată vreo armată care să fi ajuns la formidabilul număr al străinilor de azi. Năvălirile treceau peste noi mai departe; năvălitorii de azi nu mai pleacă. Se stabilesc aici pe pământul nostru într-un număr neîntâlnit până astăzi şi se prind ca râia în trupul pământului şi al Naţiei.*

Fireşte, nu interesează numai numărul în sine, cantitatea, ci şi calitatea celor cari îi reprezintă şi mai ales interesează poziţiile pe care le ocupă în structura funcţională a unui stat şi în viaţa, sub toate formele, a unei naţiuni.

Şi poate nu e bine zis năvală, căci aceasta presupune ideea de violenţă, de curaj moral şi fizic. Infiltraţia este termenul cel mai potrivit, pentru că cuprinde mai mult ideea de strecurare pe nesimţite, strecurarea laşe şi perfidă. Căci nu e puţin lucru să răpeşti pământul şi avuţiile unui neam, fără ca măcar să-ţi fi justificat prin luptă, prin înfruntarea riscului, printr-o mare jertfă, cucerirea făcută.

Atacul asupra clasei de mijloc româneşti a fost dat cu precizia pe care o întâlnim numai la unele insecte de pradă care, pentru a-şi paraliza adversarul îl împung cu acul în şira spinării.

Nu se putea un loc mai bine ales.

Clasa de mijloc atacată cu succes, înseamnă spargerea în două a neamului românesc.

E singura clasă care are un dublu contact: în jos cu cea țărănească pe care stă suprapusă, exercitând asupra ei o putere de autoritate şi prin starea economică mai bună şi prin aceea de cultură; în sus cu cea conducătoare, pe care o susține pe umerii ei.

Atacul reuşit asupra clasei de mijloc, adică nimicirea ei, atrage după sine, ca o consecință fatală, fără efort din partea atacatorului: a) năruirea clasei conducătoare; b) imposibilitatea refacerii ei; c) zăpăcirea şi îndobitocirea, înfrângerea şi robirea clasei țărăneşti. Iar moartea, pieirea poporului românesc nu înseamnă moartea celui din urmă Român, după cum îşi imaginează unii. Moartea aceasta însemnează, viață în sclavie, reducerea la starea de viață de rob.

Mai mult, clasa de mijloc fiind, prin firea lucrurilor, localizată în oraşe, pierderea oraşelor noastre româneşti are consecințe nimicitoare pentru noi, căci oraşele sunt centrele economice ale unei națiuni. În ele se acumulează toată bogăția nației. Încât cine este stăpân pe oraşe, acela este stăpân pe mijloacele de subzistență, pe bogăția națiunii. Iar o populație se înmulțeşte şi se dezvoltă în limita mijloacelor de subzistență de care dispune. Cu cât aceste mijloace sunt mai puține, cu atât mai puține vor fi posibilitățile de creştere şi de dezvoltare a populației respective şi invers.

Aşadar, trecerea bogățiilor din mâinile Românilor în mâinile străinilor nu însemnează numai aservirea economică a Românilor, şi nu numai aservirea politică – pentru că cine nu are libertate economică nu are libertate politică – ci însemnează şi că în măsura în care ne dispar mijloacele de subzistență, în aceeaşi măsură, noi Românii ne vom stinge de pe pământul nostru.

De asemenea, oraşele sunt centrele culturale ale unei națiuni. Aici sunt plasate şcolile, bibliotecile, teatrele, sălile de conferințe, toate la îndemâna orăşenilor. O familie de țăran român, din cine ştie ce fundătură de sat, departe de oraş, rar îşi poate întreține măcar un singur copil la şcoli până la sfârşit. Şi în acest caz este complet sleit de puteri şi avere, încât

Presa înstrăinată ne otrăveşte[1].

---

periclitează existenţa celorlalţi patru sau cinci copii rămaşi acasă. Deci cine stăpâneşte oraşele, stăpâneşte posibilităţile de a se adăpa la cultură.

Dar nu numai atât. La oraşe şi în şcoli o naţie îşi împlineşte misiunea ei culturală în lume. Cum este posibil ca Românii să-şi poată împlini misiunea lor culturală prin glasuri, prin condeie, prin inimi, prin minţi străine?

De asemenea, cum elevii şi studenţii de astăzi sunt nimeni alţii decât profesorii de mâine, inginerii de mâine, magistraţii de mâine, prefecţii de mâine, deputaţii de mâine, miniştrii de mâine, cu un cuvânt conducătorii de mâine ai neamului în toate domeniile de activitate, dacă elevii de astăzi sunt 50%, 60%, 70% străini, mâine, în mod logic, vom avea 50%, 60%, 70% conducători străini ai acestui neam românesc.

Astfel, oraşele sunt centrele politice ale unei naţii. Din oraşe se conduc naţiile. Cine stăpâneşte oraşele are, direct sau indirect, conducerea politică a ţării.

[1] Poporul Român n-a cunoscut decât lupta dreaptă. În contra noilor arme de luptă şi distrugere – viclenia şi perfidia – el s-a găsit dezarmat.

În presa ostilă neamului – focar de infecţie morală, de otrăvire şi zăpăcire a Românilor – ura împotriva Românilor e binecuvântată. E susţinută; se face apel la ea.

Când e vorba însă ca Românii să-şi apere drepturile lor încălcate, acţiunea lor este etichetată drept ură şi ura devine un semn al barbariei, un sentiment înjositor pe care nimic nu se poate clădi.

Ori de câte ori naţia românească a fost ameninţată în existenţa ei, această presă a susţinut tezele care conveneau mai bine duşmanilor noştri. După cum urmărind evenimentele, uşor se poate vedea că aceleaşi teze au fost combătute cu înverşunare, ori de câte ori ele erau în favoarea unei mişcări de renaştere românească.

Libertatea aşa de mult contestată mişcării naţionale, era ridicată la rang de dogmă întru cât ea trebuia să servească cauzei nimicirii noastre.

La adăpostul ei, presa aceasta atacă ideea religioasă la Români, slăbindu-le astfel rezistenţa morală şi răpindu-le contactul cu Dumnezeu.

Politicianismul ne omoară[1].

Sunați alarma din toate puterile.

Presa aceasta împrăştie teorii antinaționale slăbindu-le credința în Națiune şi rupându-i de pământul Țării, de dragostea pentru acel pământ care, în toate timpurile, a fost îndemn la luptă şi sacrificii.

Presa aceasta prezintă fals interesele noastre româneşti, desorientând şi îndreptând pe Români pe linii opuse intereselor naționale.

Presa aceasta înalță mediocritățile şi oamenii capabili de corupțiune pentru ca străinul să-şi poată face interesele lui, şi coboară valorile morale care nu nu se vor preta a face servicii intereselor acestuia.

Presa aceasta otrăveşte sufletul Neamului, dând zilnic şi sistematic publicitate crimelor senzaționale, legăturilor imorale, avorturilor, aventurilor.

Presa aceasta omoară adevărul şi slujeşte minciuna, cu perseverență diabolică, întrebuințează calomnia ca armă de distrugere a luptătorilor Români.

De aceea un Român trebuie să fie atent când citeşte o foaie, stând în gardă față de fiecare cuvânt, care nu e la întâmplare aruncat, şi căutând a descifra planul cu care el a fost scris.

Totul se reduce la cunoaşterea inamicului şi, în momentul în care, noi Românii, îl vom cunoaşte, îl vom învinge.

[1] *Există o concordanță perfectă între politica externă şi politica internă românească, pornind amundouă din acelaş fond de ură împotriva ideii naționale şi a creştinătății.*

Iar ruperea legăturilor cu cerul şi cu pământul – prin împrăştierea pe scară întinsă a teoriilor ateiste – introducerea certurilor şi luptelor fratricide, introducerea imoralității şi a desfrâului, constrângerea materială prin limitarea la maximum a mijloacelor de subzistență, otrăvirea fizică, beția, toate acestea nimicesc o nație mai rău decât dacă ai bate-o cu mii de tunuri sau cu mii de aeroplane. Şi, toate acestea sunt cauzate de otrava politicianistă.

Tot ce fac politicianii români fac pe carnea, pe sângele şi pe răspunderea noastră. Este îngrozitor ca faptele şi atitudinile lor de astăzi să atragă o mare răspundere pe umerii generației noastre.

Toți cei ce se găsesc pe linia destinului şi a istoriei naționale au datoria să ceară şi să impună scoaterea politicii româneşti de sub influența şi comanda coaliției oamenilor cu păcate față de neam.

România trebuie să fie condusă de Români[1].

E ceasul să punem temeliile unei epoci noi. O epocă de întoarcere la realitățile naționale, dând națiunii înțelesul ei real de societate naturală, a unor indivizi de aceeaşi rasă, iar nu în sensul naționalității juridice a cetățeanului, care permite transformarea automată în români, a maselor de străini năvăliți la noi pentru a ne cuceri şi oprima.

E ceasul să se înalțe din temelii un Stat nou, etnic, național, întemeiat pe primatul culturii naționale, pe primatul familiei şi pe primatul corporațiilor muncitoare.

Despoliticianizarea Țării este o poruncă a vremii. În locul partidelor mereu aplecate străinilor, politica de neatârnare şi încurajare a Românismului susținător de Țară.

---

[1] *Numai o nație românească puternică şi stăpână va putea rezolva toate problemele româneşti. O conducere românească României, o legiferare românească, legi de protecție a elementului românesc!*

Români,

Un singur glas trebuie să ascultați, tainic şi nepătruns ca Dumnezeu: chemarea Patriei. Acest glas să-l audă toată suflarea voastră. Lui să vă supuneți într-un suflet.

Un Stat nou cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe. Statul este o simplă haină care îmbracă trupul Națiunii. Putem face o haină nouă, luxoasă, scumpă, dar ea nu va fi de nici un folos dacă va îmbrăca un trup istovit, distrus de cangrene morale şi fizice.

Mişcarea noastră nu poate birui decât odată cu desăvârşirea unui proces interior de conştiință a Națiunii Române. Când acest proces va cuprinde majoritatea Românilor şi se va desăvârşi, biruința va veni automat!

Ne trebuie omul de credință, omul viteaz, omul de jertfă, omul corect. Corect în raport cu el, corect în raport cu lumea, în raport cu Țara sa, în raport cu Dumnezeu.

Cea dintâi a noastră revoluție morală în viața publică sau privată trebuie să fie aceea de a ne învăța să nu mai câştigăm nimic din tragerea pe sfoară a altui om.

Nici un drept nu putem avea, nici o critică sau înfierare a politicianismului incorect nu putem face, dacă noi înşine nu suntem corecți.

Noi aşteptăm biruința noastră de la desăvârşirea în sufletul Națiunii, a unui proces de perfecțiune omenească[1]*.*

---

[1] *Caracteristica noilor forme statale din lume nu stă atât în forma statului, cât stă în contribuția națiunei la crearea acestor forme de stat. Nu are importanță mecanica statului pe cât are în aceste schimbări voința națiunei.*

Omul nou sau Națiunea înnoită presupune o mare înnoire sufletească, o mare revoluție sufletească a Poporului întreg[1], adică o împotrivire direcției spirituale de astăzi[2] şi o ofensivă categorică în contra acestei direcții[3].

Aceiaşi stare de înaltă conştiință, aceiaşi stare de elan la care se poate ridica un neam chemat să-şi hotărască propria soartă.

La acest mare examen, la acest concurs care se dă între națiile lumei, se apreciază nu formarea şi înfățişarea noastră a statului, ci capacitatea de conştiință şi demnitatea națiunei.

[1] Poporul Român nu are nevoie de un mare om politic, aşa cum greşit se crede, ci de un mare educator şi conducător, care să biruiască puterile răului şi să zdrobească tagma celor răi. Pentru aceasta însă, el va trebui să biruiască mai întâi răul din el şi dintr-ai lui.

Țara aceasta piere din lipsă de oameni, nu din lipsă de programe.

Pentru că aşa cum sunt astăzi oamenii crescuți de politicianism vor compromite cele mai strălucite programe.

Deci nu programe ne trebuie, ci oameni, oameni noi.

Să vă pregătiți temeinic nu atât mintea, cât sufletul; pentru că filosofi avem destui, dar ce folos că ei sunt laşi, fără caracter, fără suflet, sau mai bine zis cu suflete pierdute.

[2] Caracteristica timpului nostru: ne ocupăm cu lupta dintre noi şi alți oameni, nu cu lupta dintre poruncile Duhului Sfânt şi poftele firii noastre pământeşti. Ne ocupăm şi ne plac victoriile asupra oamenilor, nu victoriile împotriva păcatului.

[3] Ne desolidarizăm de o mentalitate atotstăpânitoare peste veac şi peste lume.

Ucidem în noi o lume pentru a înălța o alta, înaltă până la cer: domnia absolută a materiei răsturnată, pentru a fi înlocuită cu domnia spiritului, a valorilor morale.

Nu negăm şi nu vom nega existența, rostul şi necesitatea materiei în lume, dar negăm şi vom nega de-a-pururi dreptul stăpânirii ei absolute.

În acest om nou, trebui să învieze toate virtuțile sufletului omenesc. Toate virtuțile rasei noastre. În acest om nou trebui distruse toate pornirile spre rău. În acest tip de erou – erou în sens războinic, pentru ca să poată prin luptă să-şi impună puterea; erou în sens social, incapabil după victorie de a exploata munca altuia; erou al muncii, uriaşul creator prin muncă al Țării sale – trebuie să fie concentrat tot ce a putut strânge mai bun în timpul miilor de ani Poporul Român.

Pe acest om se va baza Statul cel nou, România de mâine, ceasul învierii noastre ca Neam.

Această mare înviere, de la sine, va crea o ofensivă a poporului în toate domeniile.

Această ofensivă, ajutată şi susținută de legi, va repune pe Român în drepturile lui de care a fost deposedat an cu an, într-o mie de ani, cu nedreptate şi silnicie.

E ceasul să se desființeze tot ce e parazitism pe trupul istovit al Țării; să se răscolească, să se organizeze şi să se stimuleze toate energiile creatoare ale Neamului, să se facă dreptate Românului în propria sa Țară.

Programul este: Să dăm tot ce avem pentru Neamul nostru, luptând din toate puterile împotriva acelora ce-l fură, exploatează şi dezonorează, amenințându-i existența.

Rațiunea pe care o ridică lumea împotriva lui Dumnezeu, noi, fără a o arunca şi disprețui, vom pune-o acolo unde e locul ei, în slujba lui Dumnezeu şi a rosturilor vieții.

Programul e trasat şi fixat într-un singur cuvânt: învingători[1]. Pe acesta îl opun tuturor programelor mincinoase, ticluite pe zeci de articole, care vi se flutură şi astăzi pe dinaintea ochilor stinşi de foame.

Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de faţă. Sufletul individului şi sufletul mulţimii[2].

De la noi să pornească în toate straturile societăţii o viaţă românească bazată pe onoare.

Nu cerem nimic pentru noi, ci dăm. Dăm suflet, muncă, suferinţă pentru ziua cea sfântă a biruinţei Neamului Românesc. Un suflet ales nu are nevoie de răsplată atunci când face un bine.

---

[1] Scurt şi cuprinzător. Căci: o politică este BUNĂ sau REA nu atunci când ea se pretează la demonstraţii teoretice, ci atunci când rezultatele ei sunt BUNE sau FATALE pentru Ţară.

În locul omului slab şi învins, care se apleacă mereu la toate bătăile de vânt, om care covârşeşte, ca număr, în politică, ca şi în celelalte ocupaţii, trebuie să creem Neamului acesta un învingător.

[2] Toată problema se pune:

- *în înfrângerea oricărei pofte, în biruirea trupului şi a materiei;*
- *în eliberarea sufletului de sub jugul materiei;*
- *în concentrarea în rugăciune, deci în apropierea cât mai mult de morţi, de sfinţi, de Mântuitorul Iisus Hristos, de Dumnezeu. Chemaţi morţii să se roage totdeauna alături de voi. Cei ce vă rugaţi fiţi siguri că în calea voastră totul se va lumina.*

Pentru a fi biruitori, trebuie să începem prin a ne birui pe noi. A ne birui, înfrângând în noi orice dorinţi, orice veleităţi deşarte, orice pofte de mărire, orice interese personale[1].

Să ne străduim să devenim cu toţii elită.

Elită înseamnă permanenta jertfire de sine în slujba Neamului, trăirea aspră şi severă a vieţii, că unde încetează jertfirea de sine, acolo încetează elita.

Condiţiile esenţiale ale elitei sunt: să trăim ucigând în noi poftele de îmbogăţire materială; să trăim o viaţă aspră şi severă[2]

---

[1] *Există o lege a firii, care aşează pe fiecare la locul său; răzvrătiţii în contra firii, de la Lucifer şi până azi, toţi răzvrătiţii aceştia, de multe ori foarte inteligenţi, dar totdeauna lipsiţi de înţelepciune, au căzut străfulgeraţi.*

În cadrul acestei legi a firii, acestei înţelepte aşezări, oricine poate lupta, are dreptul să lupte, trebuie să lupte pentru mai bine. În afară, în contra, peste această aşezare nimeni nu poate activa nepedepsit şi neînfrânt.

Globula de sânge trebuie să rămână în cadrul şi în slujba organismului omenesc. O răzvrătire ar fi chiar când nu s-ar ridica împotriva organismului, ci mai puţin: când ar sta în propria ei slujbă, când nu s-ar satisface decât pe ea însăşi, când n-ar avea altă menire şi alt ideal, când ar deveni propriul ei Dumnezeu.

Individul în cadrul şi în slujba Neamului său. Neamul în cadrul şi în slujba lui Dumnezeu şi a legilor Dumnezeirei.

Nu se admite ca pentru pâinea ta să pustieşti şi să dai pe mâna unei naţii străine tot ce a agonisit truda unui neam de eroi şi de viteji! Dreptatea ta în cadrul dreptăţii Neamului. Nu se admite ca pentru dreptatea ta să sfarmi în bucăţi dreptatea istorică a naţiei de care aparţii.

[2] *Viaţa aspră şi severă, austeră, este drumul înălţării. Comodităţile, îmbuibarea, luxurile, frivolitatea, indică drumul decăderii naţiunilor.*

cu alungarea luxului şi a îmbuibării[1]; să înlăturăm orice încercare de exploatare a omului de către om; să ne jertfim permanent pentru Ţară.

Aceia dintre voi care îndepliniţi funcţii de conducere, aveţi grijă de educaţia subordonaţilor[2]! Prin exemplu de viaţă comună ducând aceeaşi viaţă cu ei, purtându-vă cu bunătate şi iubire, înlocuind din vorbă, comandă şi gesturi, manifestările de plutonier major de trupă. Înlocuiţi cuvintele «mă», «mişcă mai repede» etc.

Veţi insista asupra următoarelor chestiuni: boala dezunirii şi a certurilor; pâra camaradului, şoapte la ureche, intrigă; spionajul şi trădarea.

Insistaţi cu deosebire asupra purtării în societate.

---

[1] Există astăzi o tendinţă în societate: a se îmbogăţi cât mai repede. Nu! Veţi renunţa la ea. Tendinţa va fi: să trăiesc nu să mă îmbogăţesc. Există justificat de legile naturii «dreptul la viaţă» nu «dreptul la îmbogăţire».

Întreaga mentalitate trebuie răsturnată! Bucuria rapace de a se îmbogăţi, pofta de câştig, trebuie schimbată cu: bucuria de a face un serviciu celor din jurul nostru.

Căci, atâta vreme cât într-o parte pe lume va fi foamea de aur, în cealaltă parte va fi foamea de dreptate. Pentru că cei CU AUR MULT, în fiecare zi rup pe nedrept, câte o fărâmă din pâinea neagră a celui sărac, pentru ca să-şi mărească grămada lor de aur.

Misterul tuturor înfloririlor pe lume stă în Dragoste. Dragostea de meserie şi dragostea de oameni.

[2] Răspunderea unui conducător este foarte mare. El nu trebuie să delecteze ochii armatelor sale cu biruinţe pământeşti, nepregătindu-le în acelaşi timp pentru lupta decisivă, din care sufletul fiecăruia se poate încununa cu biruinţa veşniciei, sau cu înfrângerea veşnică.

Nu dați exemplu de purtări urâte, necuviincioase, mândrie, îngâmfare, discuții prostești[1].

Legea tăcerii, ocolirea oricărui conflict[2].

Omul corect[3]. *Mare cinste sufletească, cu incapacitate de a înșela sau minți*[4].

Un șef, înainte de orice, trebuie să știe să păstreze armonia. El trebuie să știe să dea organizației armonie și unitate. El trebuie să fie înțelept, trebuie să gândească bine când ia o hotărâre, pentru ca ea să fie bună. Hotărârea trebuie luată repede și dusă până la capăt. Trebuie să fie blând și să-și iubească

---

[1] *O cât mai desăvârșită și mai plină de bunăcuviință atitudine cu toată lumea, începând cu profesorii noștri și terminând cu lumea de pe stradă. Un luptător de elită nu este niciodată obraznic, îngâmfat, provocator, necuviincios, neelegant în gesturi și vorbe.*

[2] *Unde începe conflictul, acolo încetează viața, acolo este moarte și trăiește Diavolul.*

Așadar, nu ceartă, nu războaie, nu discuții contradictorii, ci mărturisirea: «Așa cred eu, dumneata poți crede cum vrei». Ai grijă ca totdeauna să lucrezi cu tact și armonie spre împăcarea lucrurilor.

[3] *Eu nu cred că înmulțirea controlorilor va putea stârpi necinstea și hoțiile, ci numai desăvârșirea conștiinței noastre de oameni corecți. Această conștiință este cel mai mare și mai sigur control real. Când fiecare Român va ajunge să-și facă datoria fără ca să-l vadă nimeni, numai atunci vom fi mântuiți!*

[4] *Într-o omenire înălțată, omul nu numai că poate, dar trebuie să fie propriul său judecător. Omul trebuie să se judece singur, să aibă curajul și loialitatea de a da fiecăruia ceiace este al său, adică de a fi drept. Omul judecător în propria sa cauză, drept și sever cu sine însuși. Temelia unei țări trebuie să fie omul drept.*

oamenii de sub comanda lui[1]. Trebuie să fie voios[2], nu întunecat şi nervos[3]. Trebuie să fie drept cu toată lumea. Nici adversarului nu-i poate face nedreptate. Va lupta cu el, îl va învinge, dar pe căile dreptăţii, ale moralei, nu prin laşitate sau minciună. Trebuie să fie curajos şi hotărât. Trebuie să comande clar. Să nu vorbească de rău pe camarazii lui. Să nu permită să i se vorbească de rău despre

---

[1] Din dragoste creşte şi înfloreşte totul: plantă, om, Ţară, Neam.

Toată istoria socială a omenirii e plină de lupte, având la bază cele două mari principii care caută să-şi facă loc unul în paguba celuilalt: principiul autorităţii şi principiul libertăţii.

Dragostea e împăcarea dintre cele două principii: autoritate şi libertate. Se află la mijloc, între ele şi deasupra lor, cuprinzându-le pe amundouă în tot ce au mai bun şi înlăturând conflictele dintre ele. Şi nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict.

Dragostea aplicată înseamnă pace în suflete, în societate şi în lume.

Pacea nu ne va da-o justiţia, ci numai bunătatea şi dragostea, pentru că justiţia e foarte greu să se realizeze integral, şi chiar dacă s-ar găsi un aparat de realizare perfectă a acesteia, este imperfect omul, care, neputând-o sesiza şi aprecia, va fi un veşnic nemulţumit.

În afară de dragostea pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilor, ca o sinteză a tuturor însuşirilor omeneşti, şi ne-a trimis-o prin însuşi Mântuitorul Iisus Hristos, care a pus-o deasupra tuturor virtuţilor, nu există nimic care să ne poată da linişte şi pace.

Toate celelalte îşi au rădăcina în dragoste: şi credinţa, şi munca, şi disciplina.

[2] Voioşia stimulează până la maximum energiile creatoare ale Naţiunii. Şi nu poate fi egalată în randament nici de simţul datoriei, nici de disciplină, nici de autoritate.

[3] O societate lipsită de voie bună produce mai puţin şi mai prost. Un om nervos care supără pe un altul devine un răspânditor de supărări şi de dureri pe apa liniştită a sufletelor.

alții. Să știe să păstreze armonia în unitatea pe care o conduce. Să păzească organizația de cea mai mare greșeală: neînțelegerea, dezbinarea. Un șef de-ar avea toate calitățile din lume și dacă în unitatea pe care o conduce e ceartă, dezbinare, neînțelegere, trebuie imediat înlocuit.

Români,

Nu vă lăsați ademeniți de vorbe, de laude sau de bani.

Fugi de cei care voiesc să-ți facă daruri. Nu primi nimic.

Dacă vrea cineva să te ademenească sau să te cumpere: scuipă-l în ochi.

Dă-ți seama bine pe cine ai în față. Și cântărește-l cum trebuie, și când este un inamic care vrea să te înșele, și când este un prieten prost pe care l-a înșelat mai înainte un inamic.

Păzește-te ca de o mare nenorocire de omul străin care te îndeamnă să faci ceva. El are un interes și voiește să-și facă interesul prin tine, sau să te compromită.

Când ajuți pe cineva ajută-l din plin și să nu-i scoți ochii după aceea, lăudându-te sau cerându-i ceva în schimb.

Trăiți ca frații între voi: UNIRE, unire și iar unire. Sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare, cu toate poftele și egoismul din tine, pentru această unire. Ea, UNITATEA, ne va da biruința[1]*.*

---

[1] *Durerile și greutățile vieții se suportă totdeauna mai ușor de mai mulți împreună decât de unul singur.*

Biruințele, peste piedicile de netrecut câteodată pentru unul singur, se câștigă pe nesimțite de către mai mulți împreună.

Nu-ți vorbi de rău camarazii. Nu-i pârâ. Nu șopti la ureche, nu primi să ți se șoptească[1].

În SINGURĂTATEA TA, roagă-te lui Dumnezeu, în numele morților noștri, pentru ca să ne ajute să suferim toate loviturile, până la capătul suferințelor și până la marea Înviere și biruință[2].

Nici o greutate, nici o mizerie materială, nici o durere nu te desființează, ci, dimpotrivă, fiecare îți dă o nouă tărie, o putere de viață în plus, atunci când ai putut să prinzi marele secret al învățăturei creștine: dragostea, și să te plasezi cu ea în slujba camarazilor și a Țării tale.

[1] Mai mult, în societate veți face școală de educație cu toți cei pe care îi veți întâlni mai puțin pregătiți decât voi asupra următoarelor: a fi drept cu toată lumea, respect pentru cei ce s-au jertfit.

Purtarea voastră: pretutindeni, în orice împrejurare, să fie un adevărat model.

Așează un lucru la locul său, chiar dacă nu e sarcina ta a o face, ridică o hârtie, ajută un camarad. Nu zice ca leneșul «asta nu-i treaba mea». Fă cât poți, fă tot, fă mereu, observă tot din jurul tău, judecă tot, acționează cu repeziciune. Inteligent și viu ca un șarpe.

[2] Războaiele se câștigă de aceia care au știut să atragă din văzduh, din ceruri, forțele misterioase ale lumii nevăzute și să-și asigure concursul acestor forțe. Forțele acestea misterioase sunt sufletele morților, sufletele strămoșilor noștri, care au fost și ei odată legați de glia, de brazdele noastre, care au murit pentru apărarea acestui pământ și care sunt și azi legate de el prin amintirea traiului lor aici și prin noi, copiii, nepoții și strănepoții lor. Dar mai presus de sufletele morților stă Dumnezeu. Odată aceste forțe atrase, ele vin în balanța ta, te apără, îți dau curaj, voință în toate elementele necesare victoriei și te fac să învingi. Introduc panică și groază în dușmani, le paralizează activitatea. În ultimă analiză, biruințele nu depind de pregătirea materială, de forțele materiale ale beligeranților, ci de puterea lor de-a-și asigura concursul puterilor spirituale. Astfel se explică,

Române,

Fii disciplinat, căci numai aşa vei învinge[1].

---

din istoria noastră, biruinţele miraculoase ale unor puteri materialiceşte cu desăvârşire inferioare.

Cum se poate asigura concursul acestor forţe?

1) *prin dreptatea şi moralitatea cauzei tale;*

2) *prin apelul frecvent, insistent, la ele.*

Cheamă-le, atrage-le cu puterea sufletului tău şi ele vor veni. Puterea de atracţie este cu atât mai mare, cu cât apelul, rugăciunea, se face în comun de către mai mulţi.

[1] *Disciplina este o îngrădire a noastră fie pentru a ne conforma unor norme etice de viaţă, fie pentru a ne conforma voinţei unui şef.*

În cazul întâi o practicăm pentru a urca pe înălţimile vieţii, în cazul al doilea pentru a obţine succesul în luptă.

Pot fi o sută de oameni care se iubesc între ei ca fraţii. Dar în faţa unei acţiuni, e posibil ca fiecare să aibă câte o părere. O sută de păreri nu vor birui niciodată. Dragostea singură nu-i va putea face biruitori. Este nevoie de disciplină. Să-şi însuşească toţi o singură părere, aceea a celui mai experimentat dintre ei, a şefului.

Disciplina este chezăşia biruinţei pentru că ea asigură unitatea efortului. Sunt greutăţi pe care numai un neam întreg, unit, ascultând de o singură comandă, le poate birui.

Iar dacă, întru tot adevărul, disciplina este o renunţare, o jertfă, ea nu înjoseşte pe nimeni. Pentru că orice jertfă înalţă, nu coboară.

Munceşte, munceşte în fiecare zi. Munceşte cu drag[1]. Răsplata muncii să-ți fie nu câştigul, ci bucuria că ai pus o cărămidă la înflorirea României.

Vorbeşte puțin, vorbeşte ce trebuie, vorbeşte când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuieşte, lasă-i pe alții să vorbească.

Trebuie să devii altul. Un erou.

Ajută-ți fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa[2].

Mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă şi nu fi niciodată mişel. Lasă pentru alții căile infamiei. Decât să învingi printr-o infamie, mai bine cazi luptând pe drumul onoarei[3].

---

[1] Orice muncă e onorabilă de la măturător de stradă, la plugar, muncitor etc. Nu e onorabilă haimanaua, omul fără căpătâi, bețivul, coada satelor şi a oraşelor, pleava.

Ne trebuie în primul rând curajul de a sfărâma mentalitatea în care creştem noi, mentalitatea care face pe tânărul intelectual să-i fie ruşine, de a doua zi, după ce a devenit student, să mai ducă un pachet în mână pe stradă.

[2] Căci nu avem nici un prieten. Nici o mână sinceră de ajutor nu se zăreşte de nicăieri întinsă către noi. Cele pe care le vedeți, care încearcă să ne ademenească şi să ne cumpere, apropiindu-se binevoitoare, sunt mâini vrăjmaşe.

[3] Păziți-vă pe voi şi copiii de azi şi de mâine ai Neamului Românesc şi ai oricărui Neam din lume, de această racilă îngrozitoare: mişelia.

Învățați-i pe copiii voştri să nu întrebuințeze mişelia nici în contra prietenului şi nici în contra celui mai mare duşman al lor. Nici în contra mişelului şi a armelor lui mişeleşti să nu întrebuințeze mişelia, pentru că, de vor învinge, nu va fi decât un schimb de persoane. Mişelia va rămâne neschimbată. Mişelia învinsului va fi înlocuită cu mişelia învingătorului.

În esență, aceeaşi mişelie va stăpâni peste lume. Întunericul mişeliei din lume nu poate fi alungat prin alt întunerec, ci numai prin lumina pe care o aduce sufletul viteazului, plin de caracter şi de onoare.

Crede în Dumnezeu[1] şi roagă-te Lui[2]. Şi închină-te pentru cei morți care veghează asupra noastră.

Clocoteşte ura în jurul vostru ca marea în jurul unei insule de piatră. Vi se vor întinde paharele de ademenire, politicianismul, prin miile de mijloace, va voi să vă facă trădători, vor curge cuvintele mieroase şi promisiunile, minciunile, calomniile. Vor încerca dezbinarea voastră, vor curge deopotrivă asupra voastră amenințările şi ura. Veți fi prigoniți. Veți simți amarul nedreptăților. Eu vă strig: nu vă lăsați!

Cine vrea să învingă trebuie să ştie să rabde.
Acum e eroismul răbdării[3].

---

[1] *Căci numai crezând în El, tot ce se face nu se face nici din interes, nici din ordin, nici din Datorie, ci numai din dragoste.*

[2] *Oamenii au o singură posibilitate de contact cu Dumnezeu: rugăciunea.*

[3] *Țineți minte până la sfârşitul zilelor voastre că Roma cea nebiruită şi armata romană, pururea biruitoare, au fost totuşi învinse, definitiv învinse: de bieții, săracii, ucenici şi credincioşi ai Mântuitorului cari, urmând învățătura Sa, au primit din partea Romei păgâne, uneltitoare, toate umilințele şi toate jertfele.*

Mai târziu – ce vreți mai uriaşă înfrângere – toate drapelele armatei care a schingiuit, omorât, umilit, purtau semnul Crucii, semnul celor umiliți şi schingiuiți.

BIBLIOGRAFIE

Mareşalul Ion ANTONESCU,

1. *ÎNDEMNURI ROMÂNEŞTI, Ministerul Propagandei, Bucureşti, 1941;*

2. *CĂTRE ROMÂNI... CHEMĂRI – CUVÂNTĂRI – DOCUMENTE. LA O RĂSCRUCE A ISTORIEI, adunate de Amiral Dan Zaharia, Editura Socec & Co, Bucureşti, 1941*

Corneliu ZELEA CODREANU,

1. *PENTRU LEGIONARI, vol. I, Editura Totul pentru Ţară, Sibiu, 1936;*

2. *CIRCULĂRI ŞI MANIFESTE – 1927-1938, Ediţia a V-a, reimprimare după ediţia a II-a corectată şi întregită, Colecţia Europa, München, 1981;*

3. *CĂRTICICA ŞEFULUI DE CUIB. MANUAL AL GĂRZII DE FIER, în Revista Mişcării Legionare, An I, nr. 4, octombrie 2003;*

4. *SCRISORI STUDENŢEŞTI. DIN ÎNCHISOARE, în Revista Mişcării Legionare, An II, nr. 9(15), septembrie 2004;*

5. *ÎNSEMNĂRI DE LA JILAVA, ediţie îngrijită de Radu Dan Vlad, Editura Majadahonda, Bucureşti, 1995*